

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Su Mokytojų diena!

Jėzus kalno pamokslą sakė ne išrinktiesiems, o visiems susirinkusiems. Tarp jų galėjo būti ir tų kurie šaukė: „ant kryžiaus jį“, bet tikrai buvo tų, kurie mokytojo žodžius išgyveno ir išsaugojo mums...

„Jūs pasaulio šviesa. Neįmanoma nuslėpti miesto, kuris pastatytas ant kalno. Ir niekas nevožia indu degančio žiburio, bet stato į žibintuvą, kad šviestų visiems, kas yra namuose. Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje.“ (Mt 5,13-16)

Šiais Mokytojo žodžiais sveikiname visus mokačius ir linkime drąsos būti ta negęstančia pasaulio šviesa, kuri vaikų širdyse pažadintų šviesos ilgesį, troškimą būti pasaulio šviesa.

Džiaugsmo ir drąsos jums!
Redakcija

ATSIGRĘŽKIME Į VAIKĄ

Kiekvieną kartą, kai švenčiame Mokytojo dieną, prisimenu savo mokytojus ir mokinius, sutiktus gyvenimo kelyje.

Kaip dažnai apsirinkame vertindami jauną žmogų ir jo elgesio su suaugusiais žmonėmis, ypač su mokytojais. Sunku atskirti jo nuolankumą nuo patikavimo, grubų elgesį nuo užslėpto švelnumo, nuoširdumą nuo veidmainavimo. Jei nesistengsime vaiko giliau pažinti, mūsų klaidingas vertinimas gali atsilipti vaiko asmenybei tragiškai.

Pasidalinsiu kai kuriomis mintimis, pateikdama pavyzdžių iš asmeninės patirties.

Pirmiausiai, kodėl tapau mokytoja. Viskas prasidėjo mokyklos suole. Grįžome iš Sibiro, kur vaikai augo absoliučioje laisvėje, nes suaugusieji dirbo nuo ankstyvo ryto iki vėlaus vakaro. Mokytojai jautė pareigą mokyti, auklėti vaikus, neskundžiant jų už įvairiausias pražangas tėvams.

Mylimoje Lietuvoje pajutau, kad esu kažkokia kitokia, nes kai kurie mokytojai nepelnytai bausdavo už menkiausią pražangą, rašydavo blogesnius pažymius, nei mokėjau. Suprantama, prasidėjo tylus karas tarp jų ir manęs. Baigdama mokyklą tvirtai žinojau, kad būsiu mokytoja ir niekada nesielgsiu neteisingai su savo mokiniais.

Darbo pradžia buvo sunkoka, nes buvau „iš ansamblio iškritusi mokytoja“ (taip apie mane atsiliepė anų laikų mokiniai). Tačiau stengiausi būti tikra mokinių drauge.

Epizodai iš darbo mokykloje.

* Pirmus metus dėščiau matematiką vienuoliktokams. Vienoje vienuoliktoktoje klasėje mokėsi nuostabus vaikas – mandagus, kultūringas, pastabus, visada linkęs padėti mokytojams. Baigė mokyklą aukso medaliu, įstojo į aukštąją. Po poros metų kriminalinėje spaudoje perskaitau straipsnį apie jo antrąjį gyvenimą. Pasirodo, skersgatviuose,

nuošaliose vietose pagaudavo, prisiviliodavo merginas, žiauriai jas kankindavo ir darydavo pornografines nuotraukas.

* Mano pirmieji auklėtiniai – mano bičiuliai. Apkeliavome pusę Lietuvos. Vakaraus prie laužo – nuoširdūs pokalbiai apie gyvenimą, planus ateičiai. Kai kurie tėvai savo vaikus į tokius žygius neišleisdavo, tikros priežasties nežinau, greičiausiai atrodžiau per jauna, nepasitikėjo manimi.

Buvo toje klasėje nepaprastai gabus vaikas, respublikinių jaunųjų chemikų olimpiadų prizininkas. Baigęs mokyklą, įstojo į Maskvos Lomonosovo universitetą, bet po metų grįžo į Lietuvą ir baigė Chemijos technologijos universitetą dabartiniame KTU. Baigęs gavo paskyrimą į Jonavos azotinių trąšų gamyklą. Pasijuto neįvertintas, nes norėjo likti KTU, dirbti mokslinį darbą. Taip žlugo perspektyvi asmenybė. Manau, to būtų neatsitikę, jei glaudžiau

būtų bendravęs su bendraklasiais ne tik mokyklos suole.

* Prisimenu, gavau devintokus. Toje klasėje buvo vaikinukas, kuris labai silpnai mokėsi. Pasibaigus mokslo metams tokius vaikus perkeldavo į silpnesnę klasę. Vaikinukas priėjęs prie manęs paprašė: „Būkite gera, nekelkite manęs į kitą klasę. Pasižaduoju, aš tikrai gerai mokysiuos“. Pagailėjau, ir jis žodį ištesėjo. Baigė mokyklą puikiai.

* Taip atsitiko, kad gavau auklėti abiturientus. Merginos nusiskundė vienu klasioku, jis jas žaibiškai davęs. Išsiruošiau aplankyti šeimą. Namuose radau mamą, mano auklėtinį ir jauniausiąją broliuką. Mamai išdėščiau padėti, ji pradėjo verkti ir pasakoti apie gyvenimą namuose. Pasirodo, tėvas grubiai elgėsi su vyresniuoju sūnumi, mušė, nuolat barė. Mums bekalbant, sugrižo tėvas ir puolė vaiką: „Ką vėl pridarei, kad auklėtoja atėjo į namus?“.

Aš paaiškinu, kad atėjau pasidžiaugti vaiku, koks jis nuostabus, kaip puikiai tvarko klasės inventorių ir dar už kažką gyriau. Vėliau paprašiau tėvo, kad parvežtų namo. Pakeliui ilgai kalbėjau apie sūnų, apie tėvo ir vaiko bendravimą.

Mano auklėtinis sėkmingai baigė jūrininkystę Klaipėdoje, vėliau mokėsi

KTU. Pirmuosius dešimt metų kiekvienų švenčių proga aplankydavo, dabar rečiau, tačiau kiekvieną kartą susitinkame kaip geriausi bičiuliai.

Ir dar daugybę pavyzdžių galėčiau pateikti, kaip mūsų suaugusiųjų dėmesys, gilus vaiko pažinimas gali jam padėti ir, atvirkščiai, nepažįstant vaiko, mes galim jam pakenkti.

Kviečiu visus pedagogus nuoširdžiai atsigręžti į vaiką, su dieviškąja meile ir Kristaus kantrybe ugdyti asmenybę. Pabaigai noriu papasakoti vieną istoriją iš skaitytos knygos:

„Vienas turtuolis pasiuntė savo sūnų pas išmintingiausią pasaulyje žmogų sužinoti laimės paslapties.

Išminčius, atidžiai išklausęs vaikino ir sužinojęs, ko jam reikia, pasakė šiuo metu neturįs laiko atskleisti laimės paslaptį, tačiau pasiūlė jam apžiūrėti rūmus ir sugrižti po poros valandų.

- Tik norėčiau tave paprašyti vienos paslaugos, - pridūrė išminčius ir padavė jaunuoliui šaukštelį, o į jį įlašino du lašus aliejaus. - Vaikščiodamas nešk tą šaukštelį, kad neišpiltum aliejaus.

Jaunuolis pradėjo lipti rūmų laiptais - aukštyn ir žemyn, vis nenuleisdamas akių nuo šaukštelio. Po dviejų valandų jis vėl prisistatė išminčiui.

- Taigi, - klausia šis, - ar matei persų

kilimus valgomajame? Ar matei parūką, kuri vyriausias sodininkas kūrė dešimtis metų? Ar atkreipei dėmesį į puikiuosius pergamentus mano bibliotekoje?

Sumišęs jaunuolis prisipažino nematęs nieko. Jo vienintelis rūpestis buvęs neišlieti išminčiaus įlašintojo aliejaus.

- Gerai. Grįžk ir apžiūrėk mano pasaulio stebuklus, - tarė jam išminčius. - Negalima pasitikėti žmogumi, nemačius jo namų.

Kiek nuramintas, jaunuolis vėl paėmė šaukštelį ir pradėjo vaikštinėti po rūmus, šikart viską atidžiai apžiūrindamas. Grįžęs pas išminčių, jis smulkiai apsakė, ką regėjęs.

- Bet kur gi tie du aliejaus lašai? - paklausė Išminčius.

Jaunuolis pažvelgė į šaukštelį ir suprato juos išpylęs.

- Tai va, - pasakė išminčius, - galiu tau duoti vienintelį patarimą: laimės paslaptis yra matyti visus pasaulio stebuklus, sykiu nepamirštant dviejų aliejaus lašų šaukštelyje“.

Kokia gili išmintis! Mokykimės ir mokykime vaikus matyti pasaulio stebuklus ir nepamiršti šalia esančiųjų.

Birutė Vosyliene

Su Angelų sargų švente!

Bažnyčia moko, kad angelai yra grynos dvasios, turinčios protą ir valią. Jie tobulesni už žmones, tačiau siunčiami jiems padėti. Šv. Mykolas visada buvo žinomas kaip angelas karys, pasiruošęs apginti Dievo ir Jo tautos garbę, teises. Šv. Gabrieliūs - Dievo garbės, gerų žinių skelbėjas. Šv. Rapolas žinomas kaip dieviškas gydytojas.

Sveikiname visus švenčiančius Angelų sargų šventę ir linkime kariško budrumo saugant ir ginant žmogaus teises ir garbę, kantrybės ieškant kiekviename gėrio, kad pavyktų pagydyti tuos, kurie stokoja gėrio ir kenčia valdomi blogio.

Jūs - žmonės, tačiau ištiesę pagalbos ranką nelaimės ištiktam žmogui tapate Dievo pasiuntiniais. Sėkmės Jums dirbant Dievo angelų darbus!

Redakcija

MIELI PARAPIJIEČIAI KAUNIEČIAI!

- Būkite budrūs! Ne tik vakarais, bet ir dieną venkite vaikščioti nuošaliuose vietose, neikite trumpiausiais maršrutais per kiemus, skersgatvius.

- Stenkitės nenešioti rankinės už nugaros, nepalikite jos be priežiūros, pinigų laikykite keliose vietose.

- Autobuse, troleibuse, turgavietėje, kitose žmonių susibūrimo vietose saugokitės kišenavagių.

- Eidami atsiimti pensijos ar kitų piniginių išmokų, kad būtų saugiau pasikvieskite artimuosius.

- Jei turite mobiliojo ryšio telefoną, neduokite jo nepažįstamiems žmonėms, kai jie prašo paskambinti.

- Mobiliojo ryšio telefonus laikykite užpuolikams sunkiau prieinamose vietose: vidinėse kišenėse, specialiuose, prie diržų pritvirtintuose, dėkluose.

- Įsidėmėkite užpuoliką (veido bruožus, aprangą).

Būdami namuose:

- Neatidarykite durų nepažįstamiems žmonėms, „draudimo agentams“ bei įvairiems „specialistams“, kol nepatikrinsite jų dokumentų ir neįsitikinsite, kas iš tiesų Jus aplankė ir kokiui reikalui.

- Prieš atidarydami duris, apžiūrėkite lankytoją.

- Nepasirašinėkite jokių dokumentų skubotai, juo labiau tarpduryje.

- Iš nepažįstamų asmenų nepirkite siūlomų daiktų, nesinaudokite siūlomomis paslaugomis, neskolinkite ir neduokite jiems pinigų.

Pasitaiko atveju, kai iš gyventojų atimamos rankinės, pinigai, mobiliojo ryšio telefonai, kiti daiktai.

Atsarga gėdos nedaro - tai byloja liaudies išmintis, todėl siūlome pasinaudoti šiais patarimais:

Išvykdami iš namų:

- Nepalikite artimiesiems raktų laiškų dėžutėse, po kilimėliu ir kitose „slaptose“ vietose.

- Įspėkite kaimynus, jei išvykstate ilgesniam laikui, paprašykite išimti spaudą iš laiškų dėžutės.

- Atminkite, kad net patys geriausi užraktai geri tada, kai jais tinkamai naudojamosi: užrakinkite duris visais užraktais, netgi keletui minučių, kai išeinatė į parduotuvę ar išnešti šiukšlių.

Nelaikykite namuose didelių vertybių - grynų pinigų, brangenybių. Pažymėkite artimiausioje policijos įstaigoje vertingesnius daiktus, esančius Jūsų namuose: televizorius, vaizdo grotuvus, kompiuterius ir kt. - tai palengvins nustatyti rastų daiktų priklausomybę ir gražinti juos teisėtiems savininkams.

Nelinkite abejingi – informuokite policiją 02 arba 112:

- jeigu žvanga langų stiklai, laiptinėje daužomos, grėžiamos, kapojamos durys - gali būti, kad tai ne remontas darbai ar didysis išsikraustymas, bet įsilaužėlių keliamas triukšmas;

- jeigu nepažįstami žmonės nepagrįstai ilgai stoviniuoja gatvėje, laiptinėje ar lūkuriuoja automobilyje - gali būti, kad jie stovi sargyboje vykstant nusikaltimui;

- jeigu svetimi žmonės skambina į daugelį namo butų ar vaikštinėja aplink namo teritoriją - gali būti, kad nusikaltėliai nori sužinoti, ar kas nors yra namuose;

Policija prašo:

- jei sugrįžę namo pastebėjote, kad bute jau pasisvečiavo piktadarys (atvertos durys, išdaužtas langas ir pan.), neikite į butą - nusikaltėlis gal dar neišėjo. Užėikite pas kaimynus ir iškvieskite policiją;

- jeigu įėjote į apvogtą butą - nelieskite išmėtytų daiktų, viską palikite savo vietose, kol atvyks policija.

Primename Kauno gyventojams, kad apie Jums žinomus daromus ar planuojamus daryti nusikaltimus galite pranešti šiais pasitikėjimo (anoniminiais) telefonais Kaune:

303050, 303060, 303333

Suaugusieji, patarkite vaikams, kad:

- nesigirtų draugams, juo labiau mažai pažįstamiems žmonėms apie brangius, vertingus daiktus, pinigus laikomus namuose;

- nepasakotų, kada išeina ir grįžta tėvai, ar šeima ilgesniam laikui išvyksta;

- nepaliktų raktų kišenėje, jei drabužius kabina rūbinėse;

- grįžę namo tuoj pat užrakintų duris;

- jei namuose vieni, nieko neįsileistų į butą;

- savo daiktų neduotų mažai pažįstamiems bendraamžiams;

- nepaliktų be priežiūros mobiliųjų telefonų, dviračių ir kitų daiktų;

- jie privalo Jums papasakoti apie kiekvieną įvykį, atsitikusį gatvėje, mokykloje ir kitur.

Jeigu Jūs turite pasiūlymų dėl policijos ir visuomenės bendradarbiavimo ar saugios aplinkos kūrimo, kreipkitės į Kauno miesto vyriausiojo policijos komisariato Organizacinio skyriaus Ryšių su visuomene poskyrį

Chemijos g. 4 b, Kaunas, LT-3031
Tel.: 30 32 29, 30 32 31, 30 32 42.
El. paštas suvisuomene@kn.vrm.lt

Niekas taip nevienija žmonių, kaip bendra veikla vienam svarbiam tikslui pasiekti.

Tegul šiuo tikslu būna Jūsų saugumas.

Parengė Kauno m. vyriausiojo policijos komisariato Organizacinio skyriaus Ryšių su visuomene poskyris

TIKROSIOS ŽMOGAUS RANKOS

Tik ten, kur susieina darbas ir malda, žmogus išlaiko pusiausvyrą. Argi atsitiktinumas, kad Dešimtyje Dievo įsakymų nėra nė vieno žodžio apie darbą? Kalno pamoksle Jėzus išvardija visus palaimintuosius, bet nesaiko: palaiminti, kurie mirtinai nusidirbo. Mūsų kalendoriai prasideda ne sekmadieniu, kaip buvo numatyta, bet pirmoji savaitės diena yra menka ir nyki darbo diena.

Tapome darboholikais, dirbančiais keliuose darbuose, vykstančiais net į kitas šalis, atsisakančiais vaikų ir šeimoms. Darbas tapo priemone kaupti prabangos dalykus ar su jo pagalba iškilti į aukštesnes pozicijas nei kiti. Ar mes ką nors laimėjome save apibūdinami darbo kriterijais, o draugų ir kolegų vertę matuodami jų vieta ant karjeros laiptų? Tapome susiskaldžiusia visuomene: į darbą turinčius ir jo neturinčius, į tuos, kurie iš kitų darbo turtėja ir kitus, kurie tų pirmųjų išnaudojami, lieka vargšais. Darbą atskyrėme nuo žmogaus, taip pat, kaip žmogų atskyrėme nuo Dievo. Bet viskas yra susiję - Dievas, žmogus, darbas, - visi atsakingi už viską.

Darbas prarado kultūrinę prasmę, nes jis nebėra maldos tęsinys ir įpareigojanti užduotis atsakingai padėti Dievui tvarkyti Jo kūriniją, vykdyti pirminį Jo planą „eikite ir užvaldykite žemę“.

Šiandien retas iš mūsų pradeda dieną malda ar bent kryžiaus ženklų. O jau dienos bėgyje tik arabai, išgirę iš mečetės minareto kvietimą maldai, dar trumpam nuščiūva, nutyla, kitas ir pasimeldžia. Anksčiau kiekvienas suprato tokios praktikos naudą ir žinojo, kad ji padeda išvengti įtampos, o trumpas susimąstymas suteikia naujų jėgų. Juk malda - tai atviros durys tarp Dievo ir žmogaus. Bet tomis durimis dabar nebesinaudojama... Laikas mums tapo vertesnis už amžinybę, o ši žemė vertesnė už prarastą rojų.

Kodėl taip atsitiko? Žmogus yra ne tik Dievo, bet ir šio pasaulio vaikas. Su gamtine tvarka, su šia jaučiama ir apskaičiuojama realybe jis yra suaugęs ligi pat savo esybės gelmių. Žemės dvasia žmoguje kalba labai galingai ir būtent ji stumia žmogų į šią tikrovę ir atitraukia jį nuo aukštesnės realybės.

Bet dabarties gyvenimo būdas vis dažniau nebeatenkina žmogaus dvasios, nes Dievo balsas, nors ir tyliai, bet nepaliaujamai kviečia: „Ateikite pas mane visi... ir aš jus atgaivinsiu“. Kaip ateiti? Tik per maldą. Ar vienuolynai, kurie pradeda atgyti, nėra iššūkis dabarties pasauliui? Teisingas ir sveikas požiūris į darbą išliko tik vienuolynuose, kur viskas daroma ne dėl savo naudos ir pelno, bet Dievo garbei ir žmonių gerovei. Tada ir tik tada dar-

bas tampa džiaugsmu, o ne prakeikimu. Nė vienas vienuolis darbo svertu nesiekia panaikinti neturto įžado. Neturtas - tai ne badas ir skurdas, bet gyvenimas paprastomis, bet patenkinamomis sąlygomis. Deja, taip gyventi mes nebenorime...

Vienuolynų gyvenimo modelis „Melskis ir dirbk“ yra labai pamokantis ir vertingas, aiškiai nurodantis prioritetą: pirma Dievas, paskui darbas. Mes gi leidomės užvaldomi darbo iššmainėme Dievo vaikų laisvę į naują vergišką tarnystę daiktams ir malonumams. Kaip dažnai tvarkydama butą susimąstau: gyvenu nereikalingų daiktų pasaulyje. „Melskis ir dirbk“ - tai du sparnai, keliantys mus į viršų. Tik abi rankos, dirbančioji ir besimeldžiančioji, yra tikrosios žmogaus rankos.

Diena įgyja visai kitą kokybę, jei žmogaus siela kvėpuoja Dievo malonės oru. Kaip tai padaryti? Visi labai skubame, įtemptai dirbame. Pasirinkime trumputę mažytę mintį ir ją mintyse kuo dažniau pakartokime. Pvz.: „Visa tai Tau, Dieve“ (aptarnaujant klientą, plaunant indus) arba „Dieve, pasitikiu Tavimi“, „Dieve, padėk man“. Patikėkite, visi darbai skyla kaip iš pypkės - be klaidų ir nuovargio. Juk Jis visada greta.

Adolfą Daukšienė